

Arrest

nr. 108 902 van 2 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. R., werd 18 jaar geleden geboren in het dorp Dandoona, district Qarghayi, provincie Laghman. Toen u twee jaar oud was, verhuisde u met uw familie naar het dorp Daman, district Behsud, provincie Nangarhar. U ging in de stad Jalalabad naar school. Vijf jaar geleden stierf uw vader en sindsdien onderhield uw oudere broer, N., u en uw moeder. Hij had voor dokter gestudeerd en hij bezat een eigen praktijk en apotheek.

In die apotheek leerde hij Zar Bibi, een meisje van het dorp, kennen. Ze werden verliefd en gedurende een jaar tot anderhalf jaar zagen ze elkaar stiekem in de apotheek of bracht u hun boodschappen aan elkaar over. Vijf à vijf maanden en een half voor zijn dood besloot uw broer om haar hand te vragen, maar haar familie weigerde dit. Gedurende een maand tot anderhalve maand gebeurde er niets. Zar Bibi bleef bij uw broer aandringen om het nog eens te proberen. Aan het begin van de

zomer was er een tweede poging om met Zar Bibi te trouwen. Deze keer weigerde haar vader categoriek en bezwoer hij uw familie het niet nog eens te proberen. In die tijd had haar vader haar aan een talib beloofd. Uw broer en Zar Bibi bleven elkaar ontmoeten en de familie van Zar Bibi bracht de aan haar beloofde man hiervan op de hoogte. Hierom werd uw broer de 27e of 28e van de maand van de ramadan 2011 (augustus) voor zijn praktijk neergeschoten door de taliban. Diezelfde dag verdwenen zowel de taliban als Zar Bibi en haar familie.

Eén à twee dagen later ontving u een dreigbrief van de taliban. U moest zich bij hen aanmelden. U ging hiermee naar de ouderen van het dorp maar zij wisten evenmin wat er aan de hand was. Vier à vijf dagen later ontving u een tweede dreigbrief waarin de taliban eisten dat u Zar Bibi en haar vader aan hen zou uitleveren. Diezelfde nacht vertrokken jullie naar het huis van uw oom in Jalalabad en de volgende dag verliet u met een smokkelaar Afghanistan.

Op 5 augustus 2012 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u volgende documenten naar: twee dreigbrieven, uw broers 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), de diploma's van uw broer, een foto van uw broer na zijn dood en een bevestigingsbrief ondertekend door de ouderen en de districtschef.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenspraak die werd vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Zo stelt u aanvankelijk dat Zar Bibi's vader op de hoogte was van het contact die zijn dochter en uw broer hadden en dat hij wist dat u voor hen berichten overbracht (CGVS vragen 48-56). Verder beweert u ook dat hij hierover niets zei en dat jullie beider families hier van wisten maar "dat ze begrepen wat er aan de hand was omdat zoiets niet normaal of ongewoon was" (CGVS vragen 57-59). Binnen de Afghaanse cultuur en traditie is het onwaarschijnlijk dat een vader wiens dochter een 'verboden' relatie aangaat met een man, niet zou reageren wanneer hij dit opmerkt en wanneer de broer van die man berichten overbrengt naar zijn dochter. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat het toch erg opmerkelijk is dat de vader van Zar Bibi geen probleem maakte van het feit dat zij elkaar konden zien en berichten naar elkaar konden sturen, verklaart u dat ze pas zes maanden na het begin van de relatie dit te weten waren gekomen toen uw broer een eerste keer om haar hand vroeg (CGVS vragen 60-62). Doordat u hiervan twee verschillende versies geeft, kan er geen geloof meer gehecht worden aan dit aspect van uw asielaanvraag. Bovendien is het merkwaardig dat uw broer en Zar Bibi ook nadat het huwelijk een eerste keer geweigerd werd, er in slaagden elkaar te blijven zien in de apotheek van uw broer (CGVS vragen 70-75). Indien uw bewering klopt en de familie van Zar Bibi pas na het eerste huwelijksaanzoek op de hoogte waren van de relatie dan is het nog steeds ongeloofwaardig dat Zar Bibi zonder noemenswaardige problemen kon blijven afspreken met uw broer. Van haar familie kan verondersteld worden dat ze alles in het werk zouden stellen opdat zij uw broer niet meer zou kunnen ontmoeten, toch wanneer u stelt dat hun relatie niet werd toegestaan. Door met uw broer te blijven afspreken had ze immers ongeoorloofde contacten met het andere geslacht, duidelijk tegen de wil in van haar vader, waardoor haar eer en die van de familie zwaar aangetast wordt. Dit zou haar familie nooit toelaten waardoor het gezien de door u geschetste context, redelijk is te veronderstellen dat zij er alles zouden aan doen om contact tussen Zar Bibi en uw broer te verhinderen. Dat dit klaarblijkelijk niet gebeurde, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Verder is het ronduit ongeloofwaardig dat de taliban van u zouden eisen dat u Zar Bibi en haar vader aan hen zou uitleveren (CGVS vragen 88-89, 91-94, 98-100, 104). Er valt geen enkele logische reden te bedenken voor het feit dat u Zar Bibi en haar vader zou verbergen of kunnen ontvoerd hebben. Er kunnen echter wel verschillende redenen bedacht worden waarom het niet plausibel is dat de taliban op zoek zouden zijn naar hen of überhaupt zouden denken dat u hen weet zijn. Zo lijkt het nogal onwaarschijnlijk dat Zar Bibi's familie zich bij u zou verbergen: haar familie heeft er indirect voor gezorgd dat uw broer doodgeschoten werd en uw familie zou voor de aantasting van hun eer gezorgd hebben, beider families gingen niet in de beste omstandigheden met elkaar om. Dat u hen zou ontvoerd hebben is gelet op uw leeftijd en het feit dat u op dat moment de enige man in huis was, niet aannemelijk. De enige andere mogelijke verklaring zou zijn dat u zou weten waar zij zich zouden verbergen, maar gezien de aard van de relatie tussen jullie beider families lijkt het schier onmogelijk dat zij u op de hoogte zouden gebracht hebben van hun verblijfplaats. Er mag verondersteld worden dat de taliban een zelfde redenering kunnen maken. Bovendien had de familie van Zar Bibi zeer goede contacten met het taliban-lid aan wie Zar Bibi was beloofd: ze waren bereid hun dochter aan hem uit te

huwelijken en ze brachten hem op de hoogte van de relatie die hun dochter met uw broer onderhield. Daarnaast vertelt u zelf dat de taliban over informatie in elk deel van Afghanistan beschikken waardoor er mag van uitgegaan worden dat zij u niet nodig hebben wanneer zij op zoek zouden geweest zijn naar de familie van Zar Bibi (CGVS vraag 60). Aan het feit dat de taliban u zouden bedreigd hebben opdat u Zar Bibi en haar vader aan hen zou uitleveren, kan bijgevolg geen geloof meer gehecht worden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondermijnd.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielaanvraag geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen aangezien zij een bewijs zijn van uw identiteit en herkomst, wat door het CGVS niet wordt betwist. De foto van uw broer toont enkel aan dat hij gestorven is. Wat hiervan de oorzaak is, kan niet worden afgeleid uit de foto. Dit document heeft geen enkele bewijswaarde zolang uw verklaringen mbt. de omstandigheden van zijn dood niet geloofwaardig zijn. De twee dreigbrieven en de bevestigingsbrief zijn met de hand geschreven documenten wat door eender wie eender waar kan gebeurd zijn. De herkomst van dergelijke documenten kan onmogelijk vastgesteld worden. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat dergelijke documenten gemakkelijk aangekocht of via corruptie verkregen kunnen worden (blauwe map).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Alhoewel u verklaart woonachtig te zijn geweest in het district Behsud van de provincie Nangarhar, en uw moeder en haar broer intussen naar het district Qarghayi van de provincie Laghman zijn verhuisd, kan er op basis van uw verklaringen worden geconcludeerd dat u beschikt over een veilig onderkomen in Jalalabad, de hoofdstad van uw provincie van herkomst. Het district Behsud, waarvan u zegt afkomstig te zijn, grenst aan Jalalabad. Bovendien bent u verschillende jaren in de stad Jalalabad naar school geweest en is uw familie na het incident met uw broer bij een oom langs moederskant in Jalalabad-stad, in de buurt van het Public Health Hospital, gaan wonen (CGVS vragen 8-10, 34). Dat de taliban zouden zijn uitgekomen op hun adres waardoor zij zich genoodzaakt zagen te verhuizen naar Laghman is niet aannemelijk aangezien uit bovenstaande argumentatie reeds blijkt dat er aan uw asielmotieven geen geloof meer gehecht kan worden (CGVS vragen 29-33). Bovendien zouden ze pas een jaar na het incident met uw broer verhuisd zijn. Dat de taliban er een jaar zouden over doen om dit nieuwe adres te kennen, is weinig geloofwaardig aangezien uw moeder bij haar broer is gaan wonen. Gelet op het belang van familiebanden in Afghanistan mag er van uit gegaan worden dat indien de taliban werkelijk op zoek waren naar deze nieuwe verblijfplaats ze geen jaar zouden nodig gehad hebben om dit te ontdekken.

Er mag aldus worden aangenomen dat u als volwassen man én opgeleid, in een levendige stad zoals Jalalabad, vlakbij uw thuishaven, een nieuw onderkomen en werk kan vinden. Bovendien is Jalalabad voor u niet onbekend en heeft uw familie er minstens lange tijd gewoond, als ze er al niet nog steeds wonen. Jalalabad-stad is voor u niet vreemd, is praktisch bereikbaar, en - rekening houdend met bovenstaande vaststellingen - kan er geen sprake zijn van een vrees voor vervolging. Jalalabad is voor u veilig en toegankelijk waardoor u beschikt over een intern vluchtalternatief.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afgaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afgaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet en een schending van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker zich tegensprekt over het kernaspect van zijn asielrelaas, meer bepaald over de contacten tussen Zar Bibi en zijn broer. Verzoeker stelde aanvankelijk dat Zar Bibi's vader op de hoogte was van het contact van zijn dochter en verzoekers broer, dat hij hierover niets zei en dat hun beider families hiervan wisten (gehoorverslag, vragen 57-59). Het is slechts nadat verzoeker geconfronteerd wordt met het feit dat het binnen de Afghaanse context weinig aannemelijk is dat de vader van Zar Bibi geen probleem maakt van het feit dat zijn dochter haar vriend uit een 'verboden' relatie blijft zien, dat verzoeker daarop zijn verklaring wijzigt en stelt dat ze dit pas zes maanden na het begin van de relatie te weten waren gekomen toen zijn broer een eerste keer om haar hand vroeg (gehoorverslag, vragen 60-62). Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig aanvoeren dat er geen tegenstrijdigheid is.

Voorts is het niet geloofwaardig dat verzoekers broer en Zar Bibi ook nadat het huwelijk een eerste keer geweigerd werd, erin slaagden elkaar te blijven zien in de apotheek van zijn broer. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat indien verzoekers bewering klopt en de familie van Zar Bibi pas na het eerste huwelijksaanzoek op de hoogte was van de relatie dat Zar Bibi niet zonder noemenswaardige problemen kon blijven afspreken met verzoekers broer. Van haar familie kan verondersteld worden dat zij alles in het werk zouden stellen opdat Zar Bibi verzoekers broer niet meer zou kunnen ontmoeten, en dit zeker en vast wanneer verzoeker stelt dat hun relatie niet werd toegestaan. Door met verzoekers broer te blijven afspreken, had ze immers ongeoorloofde contacten met het andere geslacht, duidelijk tegen de wil in van haar vader, waardoor haar eer en die van de familie zwaar aangetast wordt. In redelijkheid kan bijgevolg aangenomen worden dat de familie van Zar Bibi dit nooit zou toelaten waardoor het gezien de door verzoeker geschetste context, redelijk is te veronderstellen dat ze er alles aan zouden doen om contact tussen Zar Bibi en verzoekers broer te verhinderen. Terecht kon de bestreden beslissing dienvolgens besluiten dat deze vaststelling de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven ernstig aantast. Verzoeker voert aan dat hij de berichten overbracht waardoor er geen vermoeden was dat de relatie zou voortbestaan, maar gaat eraan voorbij dat hij tijdens het gehoor verklaarde dat er niets speciaals gebeurde na het eerste huwelijksaanzoek en Zar Bibi verzoekers broer nog opzocht in zijn apotheek, zelfs na het tweede huwelijksaanzoek (gehoorverslag, vragen 67-72). Verzoeker slaagt er allerminst in om de tegenstrijdigheid en ongeloofwaardige verklaringen omtrent de oorzaak van zijn problemen en dus de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen.

Hoe dan ook kan er geen enkel geloof worden gehecht aan het feit dat de taliban van verzoeker zouden geëist hebben dat verzoeker Zar Bibi en haar vader aan hen zou uitleveren omdat er geen enkele logische reden is waarom verzoeker hen zou verbergen of ontvoerd zou kunnen hebben, wel integendeel. Aangezien de familie van Zar Bibi ervoor gezorgd heeft dat verzoekers broer neergeschoten werd omdat de familie hun eer zou hebben aangetast is het bijgevolg volstrekt ongeloofwaardig dat deze familie zich bij verzoeker zou verbergen. Er kan immers van worden uitgegaan dat beide families, gelet op de aangevoerde feiten in zoverre deze al op waarheid zouden berusten, in onmin met elkaar leefden. Bovendien had de familie van Zar Bibi volgens verzoekers verklaringen zeer goede contacten met het talibanlid aan wie Zar Bibi was beloofd: ze waren bereid hun dochter aan hem uit te huwelijken en ze brachten hem op de hoogte van de relatie die hun dochter met verzoekers broer onderhield. Verzoeker geeft geen aannemelijke verklaring waarom de taliban van hem zouden eisen dat hij Zar Bibi en haar vader aan hen zou uitleveren. Daarnaast verklaarde verzoeker zelf dat de taliban over informatie in elk deel van Afghanistan beschikken waardoor er mag van uitgegaan worden dat zij verzoeker niet nodig hebben wanneer zij op zoek zouden geweest zijn naar de familie van Zar Bibi (gehoorverslag, vraag 60). Aan het feit dat de taliban verzoeker zouden bedreigd hebben opdat hij Zar Bibi en haar vader aan hen zou uitleveren, kan bijgevolg geen enkel geloof gehecht worden.

Wat de dreigbrieven en de bevestigingsbrief betreft, merkt de bestreden beslissing terecht op dat deze met de hand zijn geschreven en dit door eender wie eender waar gebeurd kan zijn. De herkomst van dergelijke documenten kan onmogelijk vastgesteld worden waardoor zij geen enkele bewijswaarde hebben. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat een document om enige bewijskracht te hebben ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is. De foto van verzoekers broer toont enkel aan dat hij gestorven is. Wat de oorzaak hiervan is, kan niet worden afgeleid uit de foto. De foto heeft dan ook geen enkele bewijswaarde temeer nu verzoekers verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van zijn dood niet geloofwaardig zijn. De identiteitskaart van verzoekers broer en zijn diploma zijn voorts een bewijs van zijn identiteit en afkomst en een aanwijzing van deze van verzoeker wat niet betwist wordt.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Wat het vluchtalternatief naar Jalalabad betreft, voert verzoeker aan dat dit argument voorbijgaat aan het feit dat de familie van verzoeker na het incident verhuisd zijn naar Jalalabad en toch nog achteraf na verborgen te hebben geleefd gedurende een jaar nog hebben moeten verhuizen om aan de taliban te ontsnappen. Het district Behsud waarvan verzoeker afkomstig is, grenst bovendien aan Jalalabad en

het is dus veel gemakkelijker voor de taliban om hem terug te vinden. De algemene veiligheidssituatie is ook niet gegarandeerd aangezien de situatie zo volatiel is dat men niet kan nagaan welke districten onveilig zijn. Verzoeker verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines, bevindingen van de International Crisis Group en de International Federation for Human Rights.

Gelet echter op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers in Jalalabad relatief laag is. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit en raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Terecht kon de bestreden beslissing dienaangaande besluiten dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt zodat hieruit niet kan besloten worden dat er op heden een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet in Jalalabad woedt. De door verzoeker aangebrachte informatie bevestigt dat de aanvallen en incidenten eerder gericht zijn en er geen sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker is voorts een opgeleide en volwassen man, is hij verschillende jaren in de stad Jalalabad naar school geweest en is zijn familie na het incident met zijn broer bij een oom langs moederskant in Jalalabad-stad gaan wonen. Verzoeker beschikt bijgevolg over een redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER